

listině postupní byla nesprávně nízko udána, aby stát byl zkrácen na poplatcích, tož § 86 popl. zák. prohlašuje za neplatnou pouze listinu z důvodů poplatkových, nikoli samo právní jednání jí stvrzené, jež dlužno posuzovati podle § 916 obč. z. V tom směru podle skutkového zjištění nelze pochybovati o tom, co strany v tomto případě měly na mysli a co zamýšlely.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 31. května 1922 čj. Rv-I 179-22-1.

Dr. Jan Baxa.

Návrh učiněný žalobcem, aby procesní soud pro případ, že by vyhověl pravoplatně vznesené námitce nepřislušnosti, postoupil žalobu soudu žalobcem uvedenému, jest procesuálně bezvýznamný.

K námitce věcné nepřislušnosti, žalovanou stranou vznesené, učinil žalobce návrh, »aby pro případ, že by bylo o námitce nepřislušnosti rozhodnuto příznivě a pravoplatně, spisy byly postoupeny zemskému soudu k příslušnému řízení.«

Procesní soud řečené námitce vyhověl a žalobu pro věcnou svou nepřislušnost odmítl, nevyslovil však zároveň v dotýčném usnesení, že spisy postupuje jmenovanému soudu, nýbrž prohlásil jen, že o tom rozhodne později.

Rekursní soud žalobcovu stížnost, domáhající se změny usnesení prvního soudu a zamítnutí námítky věcné jeho nepřislušnosti odmítl jako nepřipustnou, uložil však soudu první stolice, aby o návrhu žalující strany podle § 261 odst. 6 c. ř. s. rozhodl, a to z těchto důvodů:

Je-li podle § 261 odst. 6 c. ř. s. navrhováno, aby sporná věc — vyhověli soud vznesené námitce nepřislušnosti — byla přikázána soudu, žalující stranou jmenovanému, musí soud v usnesení, čímž námitce nepřislušnosti vyhověl, toto přikázání vysloviti, neboť zákon nařizuje, že postoupení spojití dlužno s usnesením o nepřislušnosti. Stížnost do tohoto usnesení jest pak vyloučena. Soud první stolice toho nedbal, ale poněvadž jde o samozřejmou nesprávnost, měla tato podle §§ 419 a 430 c. ř. s. již bezprostředně u něho býti napravena a když se tak nestalo, nařizuje mu opravu tuto soud recursní. — Ježto podle § 261 odst. 6 c. ř. s. jest stížnost do usnesení v odpor vzatého na základě jeho a příslušného návrhu žalující strany vydaného nepřipustna, bylo ji podle § 528 c. ř. s. odmítnouti, když to již první soud nečinil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu, usnesení rekursního soudu zrušil a nařídil mu, aby o stížnosti znovu rozhodl. Své rozhodnutí odůvodnil takto:

Návrh žalobcův není s to, aby byl posuzován podle § 261, odst. 6 c. ř. s. a byl mu vůbec přiznán jakýkoli procesuální význam. V návrhu tom vyhrazuje si žalobce, jak ostatně vysvětluje i v dovolacím rekursu, jednak právo rekursu proti soudnímu rozhodnutí, kdyby jím bylo vyhověno námitce věcné nepříslušnosti, jednak činí pro případ pravomoci tohoto usnesení návrh, aby věc byla odkázána zemskému soudu. Tento návrh nevyhovuje předpisu § 261 odst. 6 c. ř. s. Tímto zákonným ustanovením ponechává se žalobci na vůli, aby buďto zřeknuv se opravného prostředku proti soudnímu usnesení, vyhovujícímu námitce nepříslušnosti, zajistil si návrhem na vydání odkazovacího usnesení výhody, již mu zákon za této podmínky zaručuje, neb aby opravného prostředku se nevzdal, pokládaje vznesení žaloby u dovolaného soudu za správné, a tím zároveň pustil řečené výhody. Obě vyhraditi si žalobce oprávněně není. To plyne z obsahu § 261 odst. 6 c. ř. s., podle něhož — vyjímajíc otázku útrat — není proti usnesení o nepříslušnosti opravný prostředek přípustný, takže žalobce, čině návrh podle řečeného ustanovení podrobuje se po samém zákonu onomu důsledku a jest zřejmě vyjádřeno v motivech k článku VI. č. 14 novelly o úlevách soudům. Učinil-li tedy žalobce návrh na vydání odkazovacího usnesení jen pro případ pravomoci usnesení, vyhovujícího námitce nepříslušnosti, nelze návrh ten posuzovati podle ustanovení § 261 odst. 6 c. ř. s. Proti rozhodnutí o námitce nepříslušnosti přísluší mu podle § 261 odst. 1 c. ř. s. právo rekursu, kdežto eventuelní návrh na vydání odkazovacího usnesení musí, přiče se zásadě § 43 j. n., zůstat nepovšimnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. prosince 1921 čj. RI 1036-20-I.

Dr. J. Říha.

Převedení řízení sporného v řízení nesporné o úpravu hranic dle II. dílčí novelly.

Proti žalobě vlastnické namítl žalovaný, že jde o úpravu hranic sporných ve smyslu § 850 obč. zák. a pořad práva je proto nepřipustným.

Prvý soudce vyhověl usnesením námitce nepřipustnosti pořadu práva, žalobu zamítl a žalobce uznal povinným zaplatiti žalovanému útraty sporu.